

železničný Semafór

december 2010

ŽSR

mesačník zamestnancov Železníc Slovenskej republiky

ročník XX.

Matuška

1. XII. 2010

Rozprávkové vianočné sviatky

Píše sa rok 1920, je december. Pán železničiar na malej staničke obsluhuje stavacie páky, tzv. kozlík návěstidiel

pre protismerne idúci križujúci vlak. Parný vlak, ktorý práve prišiel, priviezol aj muža, ktorý sa vracia zo zárobkov. Srdečne sa zvitava so svojou malou dcérou. Opodiaľ stojí jeho žena...

Vyobrazením tejto predvianočnej atmosféry spred 90 rokov na našej obálke sme vám prostredníctvom mladého umelca Vilka Matušku chceli navodiť vianočnú náladu. Veď posúďte sami, aj keď je to takmer autentický obraz, nepripomína vám to rozprávkový svet? Nepôsobia na vás ľudia, ale aj malá stanička rozprávkovo? A práve také - rozprávkové - sviatky si mnohí z nás želajú zažiť. Dôležité však je, aby sme sa na tieto sviatky naozaj tešili a urobili si ich také, po akých túžime. Viem, že obchodné centrá, vianočné trhy i Dedé boli tým, čo sa o predvianočnú atmosféru pokúšalo už v riadnom predstihu pred nami. Verím však, že aj naše decembrové číslo vás osloví a bude sa vám páčiť. Sme radi, že vás môžeme obdarovať maličkým darčekom, ktorý máte pribalený v každom čísle. Ak využijete aj kalendár zo stredného čísla, veľmi nás to poteší. V redakcii sme sa rozhodli, že toto posledné číslo nášho dvadsiateho ročníka budeme venovať ľuďom, ich osudom, príbehom. Sme radi, že ste súhlasili a aj vďaka vám sa nám podarilo vytvoriť 24 strán o železničiaroch, ich záľubách, ale aj bežných životoch a osudoch.

V tomto čísle je aj niekoľko Mikulášov, ktorí sa túlili po slovenských železničiach, a tak už začiatkom mesiaca zvestovali, že prišla zima a blíž sa koniec roka. Rozdávali darčeky tým najmenším a dospelým pripomínali, že je čas príprav na záver roka. A i keby nám Katarína na blate nedopriala Vianoce na lade, je jasné, že vianočné sviatky sú už pred dvermi.

Prajeme vám príjemné služby počas sviatkov a všetkým želáme rozprávkovo krásne Vianoce. Šťastný koniec roka a ešte šťastnejší rok budúci praje

Dana Schwartzová a celá redakcia

Z Bratislavy do Košíc rýchlejšie Platí nový GVD

Od nedele 12. decembra sa na Slovensku jazdí už aj rýchlosťou 160 km/h. Ako prvý na túto jazdu vyrazil na trase Bratislava - Košice IC vlak 501, ktorý od Svätého Jura po Nové Mesto nad Váhom dosahoval stošesťdesiatku. Cestujúcim na tejto trati tak železnice skrátili čas cesty o osem minút.

V novom grafíkone, ktorý platí od druhej decembrovej nedele, dochádza k niekoľkým zmenám. Uvedieme aspoň niektoré. V medzištátnej rýchlikovej doprave sa zvýšil počet vlakov. Na trati Žilina - Čadca - Praha je vedených namiesto doterajších 6 párov Ex vlakov 7 párov v pravidelnom 2-hodinovom takte od 5.48 do 17.48 hod. zo Žiliny a od 10.12 do 22.12 hod. do Žiliny. Jeden pár z týchto vlakov je vedený na trati Zvolen - Žilina - Praha, jeden iba na trati Žilina - Havířov - Ostrava s prípojom v Ostrave na a od vlaku Warszawa - Bohumín - Praha.

Ďalšou zmenou je, že na trati Žilina - Horní Lideč - Praha sú vedené namiesto dnešných 3 párov Ex vlakov 4 páry Ex vlakov a na trati Bratislava - Štúrovo - Budapešť je tiež pridaný jeden vlak. Namiesto doterajších 4 párov pôjde 5 párov EC vlakov.

Tlačová beseda k novému GVD sa uskutočnila 9. decembra na bratislavskej hlavnej stanici, kde zástupcovia železničných spoločností informovali cestujúcich prostredníctvom médií, aké zmeny ich čakajú v novom cestovnom poriadku, ktorý platí do 10. decembra 2011. Foto: Pavol MIKULÁŠEK

Aj vo vnútroštátnej rýchlikovej doprave došlo k niekoľkým zmenám. Najvýraznejšou je zvýšenie rýchlosti na 160 km/h. Vlaky 501/10501, 502/10502, 503/10503 a 504/10504 sú trasované na rýchlosť 160 km/h. Tým budú v párnom smere na úseku Svätý Jur - Nové Mesto nad Váhom urýchlené o 8 minút, v smere opačnom na úseku Nové Mesto nad Váhom - Bratislava - Rača o 9 minút. Dôvodom sú výlukové práce pri rekonštrukcii koridoru č. V medzi stanicami Nové Mesto nad Váhom - Púchov. Pozitívne zmeny nastali aj v nadväznosti na jednotlivé prípoje, napríklad aj z Bratislavy do Viedne, ale aj do Banskej Bystrice.

Poloha vlaku na novom čísle 7036

ŽSR upozorňujú na zmenu poskytovateľa služby „Poloha vlaku“ cez SMS správy, ktorá umožňuje získať aktuálnu informáciu o poslednom pohybe vlaku so zobrazením názvu železničnej stanice a informácie o tom, či vlak ide načas alebo je zmeškaný. Od 12. decembra sa zmenilo číslo na získavanie tejto informácie na 7036 u všetkých troch operátorov. Tvar správy sa nemení: MES číslo vlaku. Podrobnosti sú uvedené na zadnej strane cestovného poriadku.

Poloha vlaku sa dá zistiť aj priamo na internetovej stránke www.zsr.sk, po zadaní čísla alebo názvu vlaku. ŽSR zlepšili aj vyhľadávač spojenia na webovej stránke, ktorý bol do prevádzky uvedený už mesiac pred zmenou cestovného poriadku s obidvomi databázami (starý aj nový CP), a to podľa zadania dátumu požadovanej cesty.

(red)

Stretnutie na európskej úrovni

Generálny riaditeľ ŽSR Vladimír Lupták privítal 2. decembra na pôde ŽSR v Bratislave výkonného riaditeľa Spoločenstva európskych železničných spoločností a infraštruktúrnych manažérov (CER) Dr. Johanessa Ludewiga a jeho poradcu pre záležitosti členských krajín strednej a východnej Európy Mattea Mussiniho.

Hostia s generálnym riaditeľom a riaditeľom Odboru stratégie a vonkajších vzťahov GR ŽSR Ing. Petrom Šišolákom prerokovali strategické otázky a plány ŽSR do budúcnosti. Diskutovali o členstve v medzinárodných organizáciách a venovali sa aj aktuálnej téme ohľadom prepracovania

Prvého železničného balíčka alebo novej Bielej knihy pre sektor dopravy. Tento dokument vydáva Európska komisia a obsahuje popis aktuálneho stavu, úloh a cieľov pre postup EÚ v oblasti dopravy. Prítomní taktiež diskutovali o súčasnej aktuálnej téme, a to o znížení poplatkov za použitie železničnej infraštruktúry a o novom ceníku pre dopravcov, ktorý bude na Slovensku platiť od 1. januára 2011.

Mgr. Petra SIVÁČKOVÁ, foto: autorka

Generálny riaditeľ ŽSR Vladimír Lupták a šéf CER-u Johaness Ludewig sa stretli v Bratislave.

S novým vlakom v novej „úlohe“

Jána Figeľa, 1. podpredsedu vlády a ministra dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja, mali možnosť zažiť novinári v druhý decembrový štvrtok aj v úlohe rušňovodiča. Vyskúšal si ju na zhruba 50-kilometrovom úseku na trati Bratislava hlavná stanica – Devínska Nová Ves pri príležitosti slávnostného uvedenia úplne novučičky elektrickej poschodovej jednotky série 671 do života. Tá dostala meno Katarína, podľa patrónky železničiarov, svätej Kataríny Alexandrijskej.

Nová elektrická poschodová jednotka série 671 sa predstavila 9. decembra na bratislavskej hlavnej stanici.

Ministromi sa v kabíne rušňovodiča mimoriadne páčilo, ako sám uviedol, bol to pre neho zážitok.

Cestujúcej verejnosti je k dispozícii na tratiach v okolí Žiliny od 12. decembra, odkedy platí nový grafikon vlakovej dopravy. Katarína bude jazdiť ako osobný vlak zo Žiliny do Trenčína, Liptovského Mikuláša a zo Žiliny do Čadce a späť. – **Tento vlak je prvým v poradí, ale nie posledným**, – uviedol v tejto súvislosti minister dopravy Ján Figeľ. Spolu by ich malo po slovenských železničiach jazdiť celkom desať. V poradí druhá EPJ 671 bude jazdiť od februára 2011. Do konca budúceho roku by malo dovedna jazdiť 5 nových EPJ, a to už aj na tratiach Žilina – Poprad – Tatry – Košice a Košice – Čierna nad Tisou. V roku 2012 budú nasadené ostatné štyri elektrické poschodové jednotky radu 671.

(mp)

Foto: Pavol MIKULÁŠEK

Ďalšie personálne zmeny vo vedení ZSR

Generálny riaditeľ Železníc Slovenskej republiky Ing. Vladimír Lupták odvolal 30. novembra z funkcie riaditeľa Železničných telekomunikácií Bratislava Ing. Juraja HAVRILLU, novým riaditeľom je od 1. decembra Ing. Peter KADÍK. V posledný novembrový deň boli odvolaní z funkcií aj riaditeľ Odboru bezpečnosti a inšpekcie GR ZSR Ing. Jozef MOLKO, riaditeľ Odboru organizácie a riadenia GR ZSR Ing. Pavol PAŽITNAJ a riaditeľ Odboru interného auditu GR ZSR Ing. Miroslav PLECENÍK. Od 1. decembra je za riaditeľa Odboru bezpečnosti a inšpekcie GR ZSR vymenovaný Bc. Milan KUBIČEK a riaditeľom Odboru organizácie a riadenia GR ZSR sa stal Ing. Marcel HAYDU. Od začiatku decembra je výkonom funkcie riaditeľa Odboru interného auditu GR ZSR poverená Ing. Mária SUROVCOVÁ.

Okrem týchto personálnych zmien generálny riaditeľ ZSR vymenoval 1. decembra do funkcie riaditeľa Regionálneho riaditeľstva ÚZÍ Zvolen Ing. Mariána IZAKOVIČA a do funkcie námestníka riaditeľa OR pre správu ŽI na OR Trnava zaradil Ing. Jána UHNAVÉHO. V tento deň začala platiť aj zmena na Mostnom obvode v Bratislave, kde doterajšieho riaditeľa Ing. Petra MELICHERA vymenil vo funkcii Ing. Alexander ČAPLA.

Podporíme
hodinovou mzdou
SOLIDARITU!

Pomôžte
kolegom!

Blíži sa obdobie vianočných sviatkov a jeho atmosféra prináša so sebou aj chvíľky na zamyslenie. Mnohí z tých, ktorých denne stretávame v práci, sa musia vyrovnáť s ťažkými životnými osudmi, s nevy povedanými smutnými skúsenosťami. Nehoda, úraz alebo nešťastie v rodine dokážu vniesť smútok aj do obdobia najkrajších sviatkov v roku. Buďme solidárni a pomôžme im hodinovou mzdou.

Vianočnú akciu organizuje fond SOLIDARITA už od roku 2000 a vždy sa stretáva s pochopením zo strany železničiarov. Svojimi príspevkami stále dokazujú, že ich osud kolegov nenecháva ľahostajnými. Veríme, že aj v tomto roku sa väčšina zamestnancov železníc rozhodne prejaví spolupatričnosť práve poukázaním svojej hodinovej mzdy na účet fondu prostredníctvom svojich mzdových učtárni. Je to výnimočný spôsob, ktorým dokážeme odhodlanosť a ochotu stáť pri kolegoch, ktorí sa náhle ocitli v nepriazni osudu. Veď pozitívnych príkladov máme medzi železničiarimi, ktorým SOLIDARITA pomohla, niekoľko desiatok. O niektorých z nich vám píšeme v decembrovom čísle.

Prvý železničný tunel po polstoročí

Pod Tureckým vrchom bol 25. novembra slávnostne prerazený tunel, ktorý je súčasťou prvej etapy modernizácie železničnej trate pre traťovú rýchlosť 160 kilometrov za hodinu v úseku Nové Mesto nad Váhom – Zlatovce. Jeho výstavba začala v januári 2010 a úplne by mal byť dokončený v máji 2013. Okrem toho, že je to prvý tunel budovaný po polstoročí na tratiach ŽSR, má aj iné špecifické prvenstvá.

Štvrtok – 25. november – sa stal významným medzníkom v budovaní dominantného diela modernizácie železničnej trate medzi Novým Mestom nad Váhom a Trenčianskymi Bohuslavcami. Priamo na stavenisku bol za prítomnosti Jána Figeľa, prvého podpredsedu vlády SR a ministra dopravy, výstavby a regio-

nálneho rozvoja SR, Vladimíra Luptáka, generálneho riaditeľa ŽSR, a zástupcov zhotoviteľa slávnostne prerazený tunel pod Tureckým vrchom. – **Prerazenie tunela, ktorý má nielen obrovský technický a dopravný, ale aj historický a kultúrny význam, symbolicky znamená aj otvorenie novej dopravnej cesty pre**

pohodlnú, bezpečnejšiu a priamejšiu železničnú dopravu. Je to nielen prvý tunel budovaný v novom storočí, ale aj prvý s novými dimenziami a inou technológiou, ako boli tie predchádzajúce. Jeho doterajšia realizácia až do tohto štádia hovorí aj o pripravenosti a schopnosti stavebných firiem spolupracovať a dodržiavať termíny, – prihovril sa zástupcom médií a dodávateľských firiem Ján Figeľ. Na tieto slová zvoľna nadväzoval aj generálny riaditeľ ŽSR: – Technické riešenie 76. tunela, ktorý bude v správe ŽSR, rešpektuje jedinečný charakter prostredia a zásah do územia je minimalizovaný len v oblasti portálov. Naprojektovaný je už na 200-kilometrovú rýchlosť, pretože je jednou z etáp modernizácie našich tratí s napojením na ostatné európske krajiny, ktoré železni-

Slávnostné prerazenie prvého tunela po polstoročí sa udialo za prítomnosti (zľava) Martina Krajčoviča, hovorcu rezortného ministra, Vladimíra Luptáka, generálneho riaditeľa ŽSR, Jána Figeľa, 1. podpredsedu vlády SR a ministra dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja, Árpáda Érseka, štátneho tajomníka rezortného ministerstva a Petra Moldu, riaditeľa Úseku generálneho riaditeľa ŽSR.

Prerazeným otvorom v stene prechádzajú tunelári zo severnej časti tunela.

slávnostne prerazili pod Tureckým vrchom

Tunel oproti sebe razili 2 firmy. Od severného portálu postupovala Skanska BS, a. s.,...

...na razení z južného portálu sa podieľala spoločnosť OHL ŽS, a. s.

ce stále preferujú ako svoju najvyššiu prioritu. Je preto dôležité, aby tento trend modernizácie bol zachovaný aj v nasledujúcom období a aby sme boli v železničnej doprave plnohodnotnou súčasťou Európy. – Náklady na výstavbu dvojkolajného tunela v hodnote vyše 264 miliónov eur bez DPH sú financované z Kohézneho fondu Európskej komisie a spolufinancované zo zdrojov SR v rámci Operačného programu doprava 2007-2013. Generálnym projektantom stavby je spoločnosť Reming Consult, zhotoviteľom združenie „Nové Mesto nad Váhom – Zlatovce 2009“, v zložení OHL ŽS, a. s., Skanska BS, a. s., VÁHOSTAV – SK, a. s., Doprastav, a. s., a ELTRA, s. r. o. Stavebné práce sa začali v januári 2010 a podľa harmonogramu by mali trvať 44 mesiacov. Tunel s celkovou dĺžkou 1 775 metrov tvorený dvoma protismernými oblúkmi bol razený z troch strán tzv. Novou rakúskou tunelovacou metódou. Razilo sa nielen z južného a severného portálu, ale aj cez únikovú štôľňu, kolmo na tunelovú rúru v strede tunela. Denne sa postupovalo o 3 až 5 metrov. Podľa Pavla Pirníka, stavbyvedúceho OHL ŽS, a. s., budú práce na primárnom ostení hotové v predsti-

hu, ešte do konca tohto roku. Po vyrazení horniny a zaistení prieťahových nosníkov oceľovou sieťou a striekaným betónom budú nasledovať práce na sekundárnom ostení, ktoré by malo byť ukončené do konca roku 2011. Dielo pod Tureckým vrchom je výnimočné aj tým, že sa prvýkrát na Slovensku použije namiesto klasického štrkového železničného zvršku takmer bezúdržbová pevná jazdná dráha s podkladom zo železobetónovej dosky. Z tohto pilotného projektu budú vychádzať aj ďalšie pripravované projekty tunelov na koridorových tratiach v celkovej dĺžke približne 25 kilometrov. Dokončenie tunela pod Tureckým vrchom vrátane dobudovania inžinierskych sietí je naplánované na koniec mája 2013. Vzhľadom na výborné geologické podmienky a rýchlejší postup pri razení v kalotevej časti je reálny predpo-

Vladimír Ľupták v príhovore vyzdvihol unikátne technické riešenie tunela a poukázal na fakt, že sa to deje v období spájanom s recesiou hospodárstva.

klad, že prvé vlaky budú týmto úsekom naozaj prechádzať od júla 2012. Jediným vážnejším problémom, ktorým sa musel zhotoviteľ doteraz zaoberať, boli sťažnosti občanov na nadmerný hluk. Merania však odhalili, že hlučnosť pracovných mechanizmov počas razenia bola v norme a otravné tóny pochádzali od svrčkov z okolitej prírody.

Martin BALKOVSKÝ, foto: autor

Zástupcovia médií a spoločností participujúcich na razení tunela sa zhromažďovali v tunelovej rúre na mieste slávnostného aktu.

Dodržiavanie termínov zhotoviteľmi, ale najmä prerazenie tunela v predstihu oproti harmonogramu je určite dôvodom na úsmev a podania rúk.

SOLIDARITA pomáhala aj pri

Vianočná akcia neinvestičného fondu SOLIDARITA sa už 10 rokov stretáva s pochopením železničiarov. Sviatočná atmosféra je ako stvorená na spolupatričnosť s kolegami, ktorým život poznačila nehoda, choroba, úraz alebo živelná pohroma. V tomto roku fond finančne pomohol 87 železničiarom celkovou sumou 44 950 eur, z toho až 66 kolegom na zmiernenie následkov ničivých letných povodní. Mnohí z nás vtedy zachraňovali nielen majetok železníc, ale aj vlastné domovy. Z množstva príbehov sme po polroku nazreli do vodou zničených príbytkov rodiny Milana a Márie Brutovských a Eriky Kalincovej. A my ostatní nezabúdajme! Hodinovou mzdou veľmi pomôžeme kolegom v núdzi.

Záplavy nám zničili dom, ale pomohli nám dobrí ľudia

Rodina Eriky Kalincovej na tohtoročný jún pravdepodobne tak rýchlo nezabudne. Prichádzajúce letné dni im však nepriniesli pohodu a radosť, ale strach a neistotu. Vyliaty rybník vo Veľkej Mani a pretrhnutá hrádza rieky Žitavy im totiž poškodili dom a zničili všetko, čo stálo v ceste. Najhoršie to však bolo počas evakuácie. Dve noci strávené mimo domu boli plné zúfalstva.

-Boli to strašné chvíle, aj sme si poplakali, – odhaľuje svoje pocity Erika Kalincová, referentka skladového hospodárstva ŽST v Zlatých Moravciach, ktorá takéto záplavy za 20 rokov v obci Veľká Maňa ešte nezažila. Podľa jej slov to išlo všetko pomaly a postupne. Najskôr sa v dôsledku dlhotrvajúceho dažďa vylial blízky rybník, potom pretrhlo hrázu na rieke Žitava a zrazu mali okolo domu meter a pol vody. Celý dom je podpivničený, takže jeho dolná časť s rozlohou 144 metrov štvorcových bola pod vodou. Všetko, čo bolo v suteréne, začalo plávať. Mraznička, práčka, plynový kotol, pracovné nástroje domáceho pána, skrátka všetko. Veľká voda dokonca v betónovej podlahe spravila diery. **- Pre nás to bolo o to horšie, že máme najnižšie položený dom v obci,** – spomína naša kolegyňa Erika. Voda bola v dome dva dni a hasičom sa ju podarilo odčerpať až po 14-tich hodinách. Šťastie v nešťastí sa ale vždy nájde a nebolo to inak ani v tomto prípade. Pani

Eriku veľmi príjemne prekvapil príspevok 1 000 eur z fondu Solidarita, ktorý použili na vybetónovanie zničenej garáže. Krásny dar dostali Kalincovci aj od kolegov pani Eriky. Im by sa tiež rada poďakovala. Zamestnanci zo sekcie ekonomiky v Košiciach jej pomáhali dobrovoľnými príspevkami a spolu so 16 referentmi skladového hospodárstva od Košíc až po Levicu dokázali, že chcú pomôcť a prejaviť spolupatričnosť v ťažkých chvíľach, hoci napáchané škody sú omnoho väčšie ako ich možnosti.

- Za všetko veľmi pekne ďakujeme. S touto pomocou sme nerátali a o to je vzácnejšia. Je to naozaj taká pravá solidarita, – s vďakou povedala pani Erika.

Ivana KAPRÁLIKOVÁ,
foto: Erika KALINCOVÁ

Erika Kalincová ukazuje, pokiaľ mali vodu v dome. Dva dni preto museli stráviť mimo neho.

Dom zostal po vyliatí rybníka a pretrhnutí hrádze celkom zatopený.

Na vlhkej stene vidno, pokiaľ voda siahala.

zmierňovaní následkov ničivých povodní

Voda nám zobrala veľa, o to viac nám dali kolegovia

Mária Brutovská v letnej kuchyni v suteréne domu naznačuje, kam až siahala voda.

Riad v kuchynskej linke vystriedali po povodni nánosy blata.

Ľudia najviac prežívajú nešťastia, až keď sa ich bezprostredne dotýkajú. Aj Mária Brutovská s manželom Milanom v lete s hrôzou sledovali správy o zaplavených ľudských obydliach, no stále boli v bezpečí svojho suchého domova v Richnave. Žili v presvedčení, že čosi také sa im nikdy nemôže prihodiť, veď koryto Hornádu je v nedohľadne. Pociť istoty im však odplával s privalovou vlnou, ktorá v piatok 4. júna zaliala ich rodinný dom.

Na dvere domu rodiny železničiarov Brutovských klopal nezvaný prírodný živý už o 3 dni skôr. – Do pivnice začala vnikáť spodná voda a jej tlak neustále narastal. Vo štvrtok večer nám vydulo vystuženú betónovú podlahu, cez sifóny už dovnútra pretekala voda, ktorá sa tlačila zo septika, – spomína Milan na prvé prejavy povodne. Kým dcéra Mirka neustále sledovala na internete výšku zdvíhajúcej sa hladiny Hornádu, manželia sa ešte čerpadlami snažili udržať vodu pod kontrolou. V piatok ráno však vypli elektrinu a všetci vedeli, že už je zle. Udalosti nabrali rýchly spád. – So známymi sme pri bráne ukladali vlastné vrecia s pieskom, vynášali z pivnice, čo sa dalo. Veď hodinu popoludní ani inej pomoci nebolo, každý sused riešil ten istý problém, – opisuje Majka. V tom zhone ani nespozorovala, kedy voda začala zalievať ich pozemok. Ktosi poznamenal, že to tam riadne šuchlo. Až vtedy si všimla, že oproti nad traťou spadol svah a zastavil dopravu. Povodňová apokalypsa gradovala, dom obklopila vyše metrová mútna voda plná špiny. Hladina kulminovala 30cm pod úrovňou vyvýšeného prízemnia. Šťastie, ináč by Brutovskí neuchránili obývačku či kuchyňu. Vyčerpaní a so smútkom pozerali na rozsiahlu vodnú plochu. Obaja si zobrali dovolenku, 3 noci nespali, len aby čo najviac ochránili vlast-

ný majetok. Aj tak ich príroda premohla. Sobota ukázala dielo skazy, začalo sa veľké upratovanie. Pomáhal, kto mohol, kolegovia, rodina, známi zblízka aj zďaleka. Ženy sa mordovali s umývaním domu od mastného blata, muži prenášali zničené zariadenia domu. Pomáhal už aj syn Tomáš, ktorý veľkú vodu prečkal na internáte. Sušiče zamoknutých stien roztočili elektromer na vysoké obrátky, v bandaskách sa nosila nafta. Mokrá omietka sa musela osekať, bolo potrebné ťahať novú elektroinštaláciu. Milana, zamestnaného na SMS OZT ZT v Spišskej Novej Vsi, a Máriu, referentku skladového hospodárstva v Margecanoch, príjemne prekvapili kolegovia. Veľa im zobrala voda, ale viac im dali kolegovia. Teší ich pocit spolupatričnosti a dôležité je aj to, že porekadlo „V núdzi poznáš priateľa!“ už pre nich neznie ako kliše. – Vieme, že obaja pracu-

jeme v dobrých kolektívach. Sú to skvelí ľudia, no že zorganizovali medzi sebou finančnú zbierku, to nás šokovalo. Ten pocit vďačnosti sa nedá opísať slovami. Obdiv a uznanie patrí aj pani Bubánovej, všetkým, ktorí spravujú fond SOLIDARITA, a samozrejme darcom. Je to fantastická myšlienka, pomáhať železničiarom v núdzi, pretože nikto nemôže povedať, netýka sa ma to, mne sa to nemôže stať, – znie „veľké ďakujem“ z úst manželov Brutovských, ktorí aj po polroku pociťujú následky záplavy. Studňa je odvtedy znečistená, preto pijú len balenú vodu, a steny domu sú stále vlhké. Už by si naozaj potrebovali oddýchnuť. Azda sa im toto želanie počas prichádzajúcich vianočných sviatkov skutočne splní.

Martin BALKOVSKÝ

Foto: autor a archív rodiny BRUTOVSKÝCH

Milan Brutovský ukazuje na fasáde susedného domu, kam až siahala na dvore hladina špinavej privalovej vlny.

Pohľad na dvor rodiny Brutovských bol naozaj smutný.

V práci je výpravcom, ale

Skôr, než sa stal výpravcom, bol prednostom. Na železnici však najskôr pracoval ako dozorca výhybiek. Všetky tieto tvrdenia sú pravdivé, i keď pôsobia zmätočne. Ale aby sme všetko uviedli na pravú mieru, vysvetlíme. Bolo to takto: železnica ho zaujímala už ako malého chlapca, asi od 11 rokov, od roku 2007 je zamestnancom ŽSR, keď začínal ako dozorca výhybiek v Myjave. Súčasne ho vzťah k železnici, jej histórii, ale aj k výtvarnému umeniu a reštaurovaniu historických exponátov, ako aj nadšenie ďalších kamarátov priviedli k myšlienke zriadiť železničné múzeum. A práve tu je Viliam Matuška prednostom – v Železničnom múzeu Stará Turá.

Dnes je Vilko, mimochodom finalista tohtoročnej súťaže Tvár ŽSR, po úspešne vykonanej autorizačnej skúške, a tak vypravuje vlaky v Zlatovciach. Ale okrem toho, že je výpravcom, a ako sme v úvode napísali aj prednostom, je Viliam Matuška autorom našej obálky, rovnako aj kalendára v strede čísla. Tento 24-ročný mladík nám už po vymenovaní svojich záľub počas finále súťaže vyrazil dych. Nuž, a keď sme videli jeho výtvarné diela, slovo dalo už Vilko začal pracovať na decembrovom čísle spolu s redakciou. Veľmi nás to teší, pretože naša obálka vianočného čísla v tomto roku si takúto pozornosť mladého umelca iste zaslúžila. Ďakujeme!

- Začalo sa to v roku 1997, keď ma rušňovodič Ondrej, ktorého som náhodne spoznal, učil jazdiť s rušňom. Vtedy som mal 11 rokov. Čakával som na neho aj s mojím kamarátom na našej malej staničke celé hodiny, či príde s nákladným vlakom. Častokrát márne. Vtedy som o tom, ako to funguje na železnici, nevedel nič. Očarila ma jej história, parné rušne, krása architektúry a dizajn prístrojov, ktoré sa na železnici používali v čase, keď schopnosť vedieť, ako funguje parný rušeň, znamenala ísť na samotný okraj ľudského poznania, – takto začal svoje rozprávanie Viliam Matuška. Bola to odpoveď na našu otázku, čo ho k železnici pritiaхло a čo sa mu na nej najviac páči. Nebola to náhodná otázka, keďže železnici venuje všetok svoj čas, či už v práci, alebo mimo nej. Je prednostom Železničného

múzea Stará Turá. Tento historický svet, kde „prednostuje“, si vybudoval spolu s kamarátmi pred štyrmi rokmi.

- V roku 2006 mi v hlave skrsla myšlienka vybudovať v Starej Turej, kde bývam, nejakú výstavu týkajúcu sa železnice. Dali sme sa dokopy piati chalani, pričom vtedy ešte nikto z nás netušil, čo z toho vznikne. Nemali sme v rukách prakticky nič. Začali sme zbierať

rôzne predmety zo skladov a prehľadávali sme krovky, kde sa nám podarilo ponachádzať v skutku unikáty. Exponáty pribúdali a v súčasnosti ich nemáme kam dávať. Žiaľ, sú vystavené napospas vetru vo veľmi provizórnych depozitných podmienkach. Keďže nás to veľmi bavilo, potrebovali sme aj nejaký štatút, aby sme pri vybavovaní rôznych záležitostí okolo múzea vystupovali ako riadna organizácia. Máme registráciu na Ministerstve vnútra SR ako občianske združenie – Železničné múzeum Stará Turá. A tak som sa stal jeho prednostom, – rozpráva Viliam.

Z ničoho, takmer na kolene, vzniklo múzeum, ktoré sa dnes teší svojim úspechom. Je zamerané na históriu trate Nové Mesto nad Váhom – Veselí nad Moravou. Žiaľ, najväčšie problémy má múzeum s úradmi. Akosi nechcú spolupracovať. – Ešteže sa dalo dokopy také množstvo ľudí, čo nášmu múzeu nezištne pomohli, za čo im srdečne ďakujem, – hovorí prednosta Vilko a dodáva: – My, členovia, pracujeme zadarmo a sme zapálení pre túto prácu.

Vilkovi často vravia, že aj keď je mladý, akoby sa narodil v inej dobe, ale on iba poznamenáva: – Som človek, ktorý nielenže má rád históriu, ale aj sa jej aktívne venujem v našom múzeu. Nesmierne rád reštaurujem exponáty, učím sa, ako fungovali, a pátram po ich pôvode, kde a ako vznikli, na aké účely slúžili, prípadne kto ich obsluhoval. Dávno zabudnutú vec vytiahnem znovu na povrch a dám jej tak nový

vo voľnom čase prednostom

význam a funkčnosť. Ten pohľad na čerstvo zreštaurovaný exponát je moja droga, – so zanietím rozpráva Viliam Matuška o svojej záľube. Prezradil nám aj to, že aj keď železnicu miluje, občas si od nej musí oddýchnuť a vypnúť. To sa mu darí pri ďalšej záľube a tou je hra na akordeón. Aby to ale nebola iba taká všelijaká hra, učí sa ju pod odborným dohľadom v umeleckej škole. Do umeleckej školy chodil Viliam aj ako žiak, avšak na výtvarný odbor, a tu v ňom jeho učiteľka Mgr. Mirka Lacová prebudila ozajstné umelecké sklony. I keď talent zrejme má aj po otcovi, ktorý sa ako dieťa tiež podúchal v umeleckej škole výtvarnému umeniu. – **Aj dnes si ešte čo-to načrtne a je to pekné,** – hovorí Vilko. Jemu najviac „sedí“ stvárňovať železničné prostredie, samozrejme historické. Ako hovorí, je to veľmi vďačná, nevyčerpatelná téma, pričom sa dá stvárniť tak, aby dielo malo svoj dej. Je vždy troška rozprávkové a na pohľad úsmevné.

Viliam Matuška chce byť v práci ozajstným odborníkom. Uznáva Tomáša Baťu a najviac sa mu páči jeho vyjadrenie „Robte hocičo, ale robte to na svetovej úrovni a svet si k vám chodníček vyšliape!“ Vilko má rád inteligentných a pracovitých ľudí, takých, na ktorých sa dá spoľahnúť. Neznáša lajdáckosť, klamstvo, neveru a najviac nespravodlivosť. V živote chce byť dobrým a spravodlivým človekom, vnímavým kamarátom a milujúcim partnerom.

Viliam, ďakujeme za zaujímavé stretnutie i rozhovor. Aj v tvojom mene pozývame všetkých do múzea Stará Turá, ktoré je pre verejnosť otvorené každú sobotu od 9.00 do 12.30 a od 13.30 do 17.00 hod.

Príďte, prednosta Viliam Matuška a jeho tím sa tešia na vašu návštevu. Informácie o múzeu nájdete na: www.zmst.yw.sk.

Dana SCHWARTZOVÁ

Foto: Ing. Martin HORŇÁK a archív

„Kde je cesta, tam je život“

Ján Figel sa na svätej omši za zamestnancov rezortu dopravy a ich rodiny prihovoral všetkým prítomným.

- Dovoľte mi poďakovať sa za toto živé, duchovné a eucharistické spoločenstvo, ktoré je už tradíciou a pozvaním pre stále väčší okruh, či pracovníkov dopravy, alebo ich rodín, alebo tých, ktorí cesty považujú za dôležitú súčasť svojho života. Kde je cesta, tam je život. Potrebujeme cesty,

aby sme mali viac života, komunikácie, rozvoja a nehovorím teraz len o koľajniciach, asfalte alebo dráhach na letisku či v prístavoch. Skôr o vytváraní prostredia, kde človek pozná človeka, kde ľudskosť nie je teória, ale prax,- takto zneli úvodné slová, ktorými sa prihovoral Ján Figel všetkým, ktorí sa 28. novembra zúčastnili sv. omše pri príležitosti sviatku sv. Kataríny, patrónky železničiarov v Dóme sv. Martina v Bratislave.

-...technika prekonáva všetky vzdialenosti, ale nevytvára blízkosť... Máme stále rýchlejšie počítače, autá, mobily, ale ako keby stále menej času na človeka. Máme väčšie domy, širšie cesty, ale menej detí. Máme veľa informácií, ale ako keby deficit súdnosti. A to všetko je skôr pozvaním pre hľadanie zmyslu aj cesty, aj cieľa cesty, aby to nebolo len o kilometroch a tonách, ale o službe životu, - uviedol minister a v závere dodal: - Železničiarri majú krásny pozdrav: „Hlásim sa k službe!“ Ja by som rád za všetkých z rezortu dopravy povedal, že „sa hlásime k službe“, k službe životu, človeku aj Bohu, ktorý nás spája ako Otec. A tí, ktorí to ešte nespoznali, tak sa určite hlásia k tomu, že obrovskú a absolútnu hodnotu má pravda, dobro a krása, a práve preto nech nás toto všetko v tom presvedčení spája. A ja to dodávam za seba ako minister - z latinčiny to znamená služobník. Vďaka za službu a spoločenstvo.

(red)

Mikuláš prišiel do Strečna na autosaniach

Na tohtoročného Mikuláša v SIP Strečno sľubovali organizátori zaujímavý program a prekvapenie. A všetko splnili do bodky! Na prvú decembrovú sobotu sa tešili nielen deti, ktorých nakoniec bolo vyše sto, ale aj ich rodičia, z ktorých mnohí využili ponuku prežiť „víkendovku“ prostredníctvom sociálneho fondu v Strečne.

Mikulášsky deň plný prekvapení a zábavy v SIP Strečno.

Už od rána sa všetci zapájali do spoločnej prípravy sály, kde sa mali stretnúť s Mikulášom, no to nebolo všetko. Každé dieťa si mohlo vyskúšať výrobu vlastnej vianočnej ozdoby, zdobiť perníčky, modelovať alebo len tak šantiť. Poobede program pokračoval. Žiadne také, že „musíš do posteľe“, ale okrem minikina bola tanečná škola, maľovanie na tvár, hry s animátorom a karneval. Až prišla 16. hodina a na dvore pred budovu „SIP-ky“ zastali autosane. A z nich vystúpil Mikuláš so svojimi pomocníkmi, anjelom a čertom. Reakcie detí potvrdili, že vôbec nesklamali. Okrem mikulášskych balíčkov bola tombola, Mikuláš dokonca hľadal talenty, skrátka, bolo to populudne plné zábavy, prekvapení a sladkostí. Keď sa už za tmy deti lúčili a odchádzali domov, mnohým bolo smutno, že tento deň nemá pokračovanie. Azda o rok?

Vladimír SALZER
foto: Dominika TAVAČOVÁ

Na púti v Czestochowej aj naši železničiarri

V tomto roku sa už po 27. krát uskutočnila v Czestochowej Celopolská púť železničiarov k Jasnogórskej Panne Márii, ktorá pod heslom „Podľa vzoru Márie budme svedkami milosti“ bola aj poďakovaním Bohu a Najsvätejšej matke za blahorečenie kňaza Jerzyeho Popieluszka, umučeneho poľskou komunistickou štátnou bezpečnosťou. Aj na tohtoročnej púti sa v dňoch 6. a 7. novembra zúčastnilo 60 súčasných a bývalých zamestnancov slovenských železničných spoločností a ich rodinní príslušníci. Kláštor Jasna Gora je domovom zázračnej Čiernej Madony, kam každoročne putujú milióny pútnikov.

Ing. Marián NEUWIRTH, foto: autor

Naši kolegovia na poľskú púť priviezli zo Slovenska nielen štandardy, ale aj drevenú sochu sv. Kataríny z Kysaku.

Vianoce u železničiarov

Čo nesmie chýbať počas vianočných sviatkov na slávnostne prestretom stole, sme sa opýtali niekoľkých našich kolegov.

Braňova kapustnica chutí celej stanici

I keď sa na našich sviatočne vyzdobených vianočných stoloch objavujú rôzne, často i nezvyčajné dobroty, v mnohých rodinách prevláda tradícia. Klasikou môžeme nazvať aj kapustnicu, na ktorú nám recept poskytol náš kolega, výpravca zo železničnej stanice Úľany nad Žitavou, Branislav Raček (na fotografii). Túto špecialitu zvyknú variť spolu s kolegom Jánom Kúkelom, dozorcom výhybiek, aj na každej väčšej významnej akcii. Tak poďme do varenia.

Čo budeme potrebovať:

cibuľu, údené mäso, bravčové pliecko, klobásu, sudovú kapustu, soľ, korenie cesnak, feferóny, smotanú a sušené hríby.

Postup:

Nakrájanú cibuľu opražíme najlepšie na bravčovej masti, pridáme do nej nakrájané pliecko, korenie, podlejeme vodou a necháme variť. Keď je mäso polomäkké, pridáme nakrájané údené mäso a kyslú kapustu, ktorú sme predtým premyli vo vode, aby nebola kapustnica veľmi kyslá. Pridáme sušené hríby, ktoré sme predtým namočili. Na panvici opražíme nakrájanú klobásu a pridáme do kapustnice. Nakoniec pridáme smotanú na varenie, v ktorej sme rozmiešali múku. Na zlepšenie a zjemnenie chuti môžeme pridať aj maslo.

Schválne sme neuviedli váhové množstvo, pretože pri varení kapustnice záleží aj na tom, pre koľko ľudí ju pripravujeme. Ján Kúkel s Branislavom Račekom ju chystajú približne pre 25 až 30 osôb, takže vtedy je pomer mäsa približne 1,5 kg pliečka, 1,5 kg údeného mäsa a 1,5 kg klobás. A kapusty približne 4 kg.

Dobrá chuť a pekné sviatky prajú Braňo a Jano!

Keď zasvieti prvá hviezda

- K štedrovečernému stolu sadáme, keď zasvieti prvá hviezda. Pred večerou sa spolu pomodlíme. Sviatočné menu pripravujeme klasické - kapustnica, majonézový šalát, kapor alebo pre deti filé. Pred kapustnicou si dáme obličky s medom a cesnakom, aby sme boli zdraví, šupiny z kapra máme na stole, aby sme mali peniažky, krájame aj jablko a máme prestreté o jeden tanier navyše - to je miesto pre počestného. A tiež sa snažíme neodchádzať od stola, všetko si priniesieme a už iba jeme. Nechýba, samozrejme, rozsvietený adventný veniec a rituál s darčekom pod stromčekom. Pečieme tradične medovníčky, linecké, medvedie labky, parížske rožky, vanilkové rožky, ježe...

Vanilkové rožky Lívky Turanskej

Potrebuje:

250 g hladkej múky, 200 g zmäknutého masla (Palmarín, Hera), 120 g mletých orechov, 80 g práškového cukru a na obalovanie vanilkový cukor zmiešaný s práškovým.

Postup:

Všetky prísady spracujeme, necháme trochu postáť a formujeme rožky. Pečieme a ešte teplé obalujeme v práškovom cukre zmiešanom s vanilkovým cukrom.

Je to stará klasika, ale na našom vianočnom stole nesmie chýbať.

Pekné sviatky želá Lívia Turanská, Tvár ŽSR 2007, odborná referentka A0 Bratislava

Mäkké medovníčky od Ivetky

V rodine Ivetky Ondákovovej sa zachovávajú tradičné zvyky počas Vianoc rovnako, ako pri štedrovečernom stole. Kapustnica, ryba, šalát, medovníčky a iné sladkosti, nesmú chýbať obličky s medom a cesnak. Ivetka pečie medovníčky iba raz v roku a tento rok budú podľa tohto receptu:

Potrebuje:

600 g hladkej múky, 300 g práškového cukru, 200 g medu, 150 g masla, 3 vajcia, 2 čaj. lyžičky sódy bikarbóny, 1 ks perníkové korenie

Postup:

Všetko spolu zmiesime, vložíme do mikroténového vrečka a dáme do chladničky aspoň na 24 hodín. Plech si potrieme Cero, vykrajujeme 3-4 cm medovníčky, pečieme vo vyhriatej rúre na 180°C a po upečení potrieme rozšľahaným vajčekom.

Sú mäkučké hneď po upečení a voňavé. Dúfam, že sa vám bude recept páčiť a medovníčky budú chutiť. Sú vhodné aj na zdobenie, ak sa dovedty nespapajú.

Dobrá chuť a krásne sviatky želá Ivetka Ondáková, vedúca kuchyne SIP Strečno

V rodine Martina Čecha z Popradu nesmie chýbať štedrák

- Tak u nás musí byť klasika - najprv fajnový koňak, potom obličky s cesnakom a medom, kapustnica s hubami a kapor - najprv živý vo vani, aby sa deti vybláznili, a potom klasicky na tanieri v trojbale s citrónom a zemiakový šalát. Zapijeme to nejakým dobrým a silným kvasinkovým pivom (belgické alebo holandské) a potom už celý večer len „vínime“ so zásadne slovenským vínom.

Na sladkosti si nepotrpíme, ani ich veľmi nemáme a nejeme, s jedinou výnimkou - štedrák musí byť. Ale to väčšinou až na Prvý sviatok na raňajky. Recepty na všetky tieto jedlá sú notoricky známe, veľmi v tejto oblasti počas sviatkov neexperimentujeme. Ale ten štedrák, keby sa tak dal upiecť bez cesta,... to by bolo.

Pozývam vás na štedrák:

Pripravte si klasické kysnuté cesto (najlepšie spracované so šľahačkovou smotanou), rozdeľte ho na 5 častí. Nachystajte si nejaký pikantný džem (ribezle, šípkový alebo brusnicový), uvaríte makovú a orechovú plnku (musí byť fajnučka sladučká s mliekom a škoricou) a vymiešate nahladko tvaroh (s mliečkom alebo ešte lepšie smotanou a s kopou hrozienok a vanilky). Vymastíte plech, vyžehlíte prvé štyri diely cesta na čo najtenšie. Prvý položíte - natriete džemom, druhý položíte - natriete makovou plnkou, tretí natriete orechovou plnkou, štvrtý tvarohom. Z piateho dielu ušľate rukou šnúrkou a urobíte mriežku. Potriete rozšľahaným vajčekom. Pečiete, kým to nebude hotové a bláznivo voňavé.

A ako hovorím, najlepší by bol, keby v ňom nebolo to cesto....

Dobrá chuť a šťastné sviatky želá Martin Čech, dopravný námestník ŽST Poprad - Tatry

[al, sch]

Foto: archív redakcie

2011

Január

1 2
3 4 5 6 7 8 9
10 11 12 13 14 15 16
17 18 19 20 21 22 23
24 25 26 27 28 29 30

31

Február

1 2 3 4 5 6
7 8 9 10 11 12 13
14 15 16 17 18 19 20
21 22 23 24 25 26 27
28

Marec

1 2 3 4 5 6
7 8 9 10 11 12 13
14 15 16 17 18 19 20
21 22 23 24 25 26 27
28 29 30 31

April

1 2 3
4 5 6 7 8 9 10
11 12 13 14 15 16 17
18 19 20 21 22 23 24
25 26 27 28 29 30

Máj

1
2 3 4 5 6 7 8
9 10 11 12 13 14 15
16 17 18 19 20 21 22
23 24 25 26 27 28 29
30 31

Jún

1 2 3 4 5
6 7 8 9 10 11 12
13 14 15 16 17 18 19
20 21 22 23 24 25 26
27 28 29 30

Júl

1 2 3 4 5
6 7 8 9 10
11 12 13 14 15 16 17
18 19 20 21 22 23 24
25 26 27 28 29 30 31

August

1 2 3 4 5 6 7
8 9 10 11 12 13 14
15 16 17 18 19 20 21
22 23 24 25 26 27 28
29 30 31

September

1 2 3 4
5 6 7 8 9 10 11
12 13 14 15 16 17 18
19 20 21 22 23 24 25
26 27 28 29 30

Október

1 2
3 4 5 6 7 8 9
10 11 12 13 14 15 16
17 18 19 20 21 22 23
24 25 26 27 28 29 30

November

1 2 3 4 5 6
7 8 9 10 11 12 13
14 15 16 17 18 19 20
21 22 23 24 25 26 27
28 29 30

December

1 2 3 4
5 6 7 8 9 10 11
12 13 14 15 16 17 18
19 20 21 22 23 24 25
26 27 28 29 30 31

31

Jožko má problémy s chôdzou kvôli svalovej dystrofii, a keďže je aj nevidomý, bez mamičky si neporadí.

Jožkovi sa splnil jeho najväčší sen – vypraviť vlak!

Mať sen, po niečom túžiť je prirodzená vlastnosť každého z nás. Exotická dovolenka, krásne auto, veľký dom... To je samozrejme len zlomok túžob, ktoré si pri plnom zdraví môžeme splniť, i keď sa to nemusí každému podariť. Ak však zdravie pokrívá, aj tie „najbežnejšie“ sny sa nám začnú rúcať ako domček z karát. Vtedy sa túžby, ale aj bežné veci prispôbujú často ťažkej životnej situácii. Sny sa strácajú a stále väčšie obrátky naberajú túžby po veciach, ktoré sú samozrejmosťou – ale iba pre zdravých.

S Jožkom sa osud veľmi nemazná. Láska matky a dobrých priateľov mu však nechýba.

Príkladom je aj jeden obyčajný sen, po ktorom túžil 8-ročný Jožko Blažko z Červeníka pri Hlohovci, ktorý trpí najťažšou formou svalovej dystrofie a je zrakovovo postihnutý. Aj keď vôbec nevidí, inými zmyslami vníma život veľmi aktívne. Jeho najväčšou túžbou bolo byť aspoň na chvíľu železničiarom a vypraviť vláčik. Sen stať sa výpravcom sa mu splnil: vypravil vlak v Čiernom Balogu a celý železničiar-sky deň si užil plnými dúškami. Jožkov sen sa naplnil vďaka relácii Modré z neba a Čiernohronskej železnici. Boli sme pri tom.

Chlapcov osud a túžby si všimla matkina kamarátka Alica, ktorej dcéra je tiež nevidomá. Vedela, po čom Jožko túži, aj to, že miluje vlaky a všetko, čo je s nimi spojené. Dokonca ovláda naspamäť aj cestovný poriadok železníc. Mimochodom, rovnako ako Matěj Brzica, chlapec, ktorý sa zas objavil v Talentácii.

Kamarátka Alica teda neváhala a napísala do Modrého z neba. Železničiar-sky sen mu vysnívala priamo pred televíznymi kamerami. – **Neviem si predstaviť, že by som to robil, keďže nevidím, ale veľmi by ma to bavilo,** – priznal Jožko, ktorý sa stal na jeden deň výpravcom na Čiernohronskej železnici. – **Že je Jožko**

chorý, sme zistili, keď mal rok aj trištvrte a začal stále častejšie padať. Berie to však statočne, nič mu neprekáča. Už si zvykol aj na to, že nevidí, – povedala o Jožkovej chorobe jeho mama. Lekári však nie sú príliš optimistickí. – **Postupne v puberte môže Dodko prestať chodiť, bude mať problémy s dýchaním, skrátka, všetky orgány sa mu budú oslabovať,** – aj o tejto nemilej prognóze nás informovala silná matka. Nateraz však matka ani Jožko nemyslia na to, čo bude, a berú život taký, aký je. Jožko má za sebou splnený sen, výpravcovská čiapka a výpravka mu veľmi pristali. Možnosť, ktorú mu poskytl železničiar, je na nezaplatenie. Veď blažený úsmev a spokojný výraz chlapca hovorili za všetko. A tak bol tento malý-veľký muž pre všetkých zúčastnených krásnym darom jedného obyčajného dňa.

Ivana KAPRÁLIKOVÁ
Foto: TV Markíza

Natáčanie prebiehalo ešte počas letných dní. Radosť, ktorú mal z tohto daru Jožko, bola ale možno väčšia ako z darčiekov pod vianočným stromčekom.

Televízny štáb, pozornosť okolo Jožka a jeho mamičky sa malému chlapcovi veľmi páčili.

Radosť, ktorú mal Jožko z pobytu na železnici, sa preniesla aj na celý štáb a všetkých prítomných.

Aleš Bílek (vpravo), riaditeľ ČHZ, bol rád, že sa Jožkovi podarilo splniť sen práve v Čiernom Balogu.

Na natáčanie v Čiernom Balogu budú ľudia ešte dlho spomínať.

Jesenný triptych železničných filmárov

Stredisko internátnej prípravy v Strečne sa stalo stabilnou základňou na prezentáciu filmovej tvorby železničiarov združených vo FISAICu v sekcii Film a video. Vedenie ÚIVP a SIP Strečno vychádza týmto propagátorom železníc na filmových pásoch v ústrety a vďaka primeraným priestorom a technickým možnostiam sa tu pracuje na vysokej úrovni. Železničiarri – filmári – sa za túto podporu odvdávajú peknými filmami, ktorých úroveň stále rastie.

Prejavuje sa to na domácich, ale aj zahraničných súťažiach v rámci Európy. Októbrové stretnutie sa nieslo v miernom napätí, keďže sa konala národná súťaž, z ktorej sa filmy nominujú na súťaž medzinárodnú. Tá budúročná bude v Belgicku. Porota v zložení Ladislav Munk, Róbert Bíro, Mária Mrvová a Jozef Lehocký bola doplnená filmármi z publika o Vladimíra Olšovského a Františka Babína. Rozhodovanie nebolo ľahké, ale pomohli dlhoročné skúsenosti lektora FISAICu, režiséra a scenáristu Ladislava Munka. Súťaž bola rozdelená na dve kategórie: železničnú a neželezničnú.

V prvej kategórii boli udelené dve 1. miesta: Štefanovi Bartkovi za film Španilá jazda stejsna a Emilovi Chlebničanovi za dielo Komu zvoní zvon. Druhé miesto sa neobsadilo a 3. miesto obsadil František Babín za film Kysucká úvratová železnica.

Neželezničná kategória mala bohatšie zastúpenie, a tak sa udelili dve prvé a dve druhé miesta v tomto poradí:

Štefan Bartko: Fašengy, Turíce, Veľká noc ide,

Marek Valovčín: Čo sa stalo do 10-tej hodiny,

Emil Chlebničan: Posledná vôľa a

Vladimír Olšovský: Spiš Rescue 2010.

Tretie miesto sa ušlo Štefanovi Bartkovi za film Slovensko na Spiši. Ceny súťažiacim odovzdal námestník GR pre ľudské zdroje Ján Žačko.

Filmy našich kolegov dominovali aj v Čechách

Tri týždne po slovenskej súťaži sa konal seminár českých kolegov z ČD v Českej Třebovej, kam pravidelne recipročne pozývajú aj slovenských filmárov.

Aj keď českí kolegovia mali niekoľko rokov pred slovenskými určitý náskok, v súčasnosti už môžeme pozorovať, že sa to vyrovnáva. Produktivitou sú dokonca naši kolegovia filmári o niečo vpredu. Je to spôsobené aj generačnou výmenou, ktorá sa z času na čas podpíše pod zmeny. Z našich kolegov dominoval najmä Emil Chlebničan, ktorý si asi zmýlil povolanie. Produkuje možno viac filmov ako STV. Nezainteresovaným treba povedať, že tieto filmy sa pohybujú od 1 do 30 minút. Iba občas je film dlhší. Treba vysvetliť aj to, že čím je film kratší, tým je jeho spracovanie náročnejšie. Najmä kvôli výpovednej hodnote. Vzájomné slovensko-české a česko-slovenské semináre všeobecne obohacujú oba tvorivé kolektívy. Pre všetkých bolo

Spoločné stretnutie českých a slovenských filmárov v Českej Třebovej.

Vyhlasovanie výsledkov Railfilm. Eugen Takács (celkom vľavo) jeden z organizátorov akcie.

Námestník GR pre ľudské zdroje Ján Žačko gratuluje najproduktívnejšiemu filmárovi v rámci FISAICu na Slovensku Emilovi Chlebničanovi za prítomnosti prezidentky FISAICu Sone Kubincovej.

hodnotné vystúpenie lektorov Ladislava Františka a Miroslava Tuščáka, odborníkov na amatérsky film v Česku. Súčasťou seminára v Českej Třebovej bolo aj voľné filmovanie na Jabkancovej pouti a návšteva kaplnky sv. Kataríny Alexandrijskej, patrónky slovenských železničiarov.

RAILFILM

Tretou akciou z oblasti železničného filmu bolo vyhlásenie výsledkov a gala večer Railfilmu v Budapešti 4. decembra. Filmári zo Slovenska, Maďarska, Švajčiarska, Nemecka a Poľska si dali rendezvous v Múzeu dopravy. Slovensko malo v tejto súťaži taktiež zastúpenie. Filmom sa tu prezentoval Štefan Bartko a v porote Railfilmu prvýkrát zasadol náš dlhoročný lektor Ladislav Munk. Podľa slov hlavného organizátora Eugena Takácsa je tohtoročný film poznačený krízou, ale svojich ambícií sa nevzdávajú. Prvé miesto obsadil film poľského kolegu Gdyby nie kolej... – Keby neboli koľaje. Viac informácií je možné získať na www.railfilm.net.

Jozef LEHOCKÝ, foto: autor

Ocenení slovenskí železniční filmári ukazujú na putovný pohár, ktorý dostáva Skokan roka za najlepší film a je snom všetkých zúčastnených.

Je revízorom mostných konštrukcií, a zároveň jediným železničným

Kontrolovať ocelové a betónové konštrukcie, mosty, ocelové lávky, žeriavy a ešte ďalšie stavby je úlohou kontrolórov alebo revízorov mostných konštrukcií. Skupina chlapov z VVÚŽ z prešovského úseku prevádzky sa tejto náplni venuje na železnici po celom Slovensku. Do ich skupiny patrí aj Ján Povec zo Spišských Tomášoviec. A práve o ňom budú ďalšie riadky. Nielen preto, že je revízorom mostných konštrukcií, ale aj preto, že ako jediný železničiar môže kontrolovať tieto stavby aj vo vode. Janko, okrem toho, že je revízorom, čatárom, vodičom, horolezcom, je totiž aj potápačom.

Ján Povec si v roku 2008 do pracovnej náplne, v ktorej má činnosť revízora, čatára, vodiča, horolezca, doplnil aj o potápača.

Ako jediný v ŽSR má potápačský kurz, ktorý ho oprávňuje vykonávať revízie mostov aj pod vodou. Ako mladý muž skromne poznamenáva: – **Môžem to robiť iba v sprievode profesionálnych potápačov a som iba začiatočníkom.** Jeho šéf Bc. Štefan Klobušovský, prednosta sekcie ŽTS na Úseku prevádzky v Prešove, VVÚŽ, má však na Jankovu skromnosť iný názor: – **Sme radi, že máme aj potápača.** Ešte v čase, keď revízori mostov a mostom podobných konštrukcií – mostári – patrili k mostným obvodom, sme sa často zaoberali otázkou, ako vyzerajú naše mostné opory a piliere pod vodnou hladinou. Neskôr, keď boli revízori a ich činnosť preradení k bývalej TÚI, správcovia mostov vyjadřili potrebu posunúť sa v tejto činnosti dopredu. To bol dôvod, aby sme mali v našich radoch niekoho, kto bude môcť tieto stavby kontrolovať aj vo vode. Vytypovali sme si dvoch schopných mladých mužov, ale z finančných dôvodov prešiel iba jeden – revízor (čatár so skúškami majstra)

Ján Povec. On bez problémov absolvoval kurz potápača a v júni 2008 získal aj potrebný certifikát, – hovorí o začiatkoch a potrebách železničného potápača Štefan Klobušovský.

Za zmienku na túto tému stojí aj to, že železničná história doposiaľ neznamenala diagnostiku mostov pod vodnou hladinou. – **Je to určite ojedinelosť, lebo pri rozhovoroch so zahraničnými kolegami, napríklad aj z Čiech, vieme, že takú činnosť ešte doposiaľ nevykonávali,** – informuje prednosta sekcie. Na adresu nášho kolegu Janka, ale aj ďalších revízorov nedá dopustiť, je rád, že máme šikovných ľudí, lebo ako hovorí: – **Revízia mostov pod vodou nám už problém nerobí.** Naši revízori sú šikovní, veď napríklad vo vodnej nádrži Palcmanská Maša je potrebné pohybovať sa a dokumentovať (fotiť a filmovať) v hĺbke od 7 do 11 metrov, – vyzdvihuje prácu tímu revízorov Štefan Klobušovský a jedným dychom dodáva: – **Pri poslednej takejto prehliadke na pilieri DŽM v rieke Dunaj potápačom pomáhali štyria horo-**

S inštruktorom a v súčasnosti aj sprievodcom pri potápaní Marekom Kanašom [stojí].

Spolupráca s ďalšími kolegami je nesmierne dôležitá pri každom potápaní.

čatárom, vodičom, horolezcom potápačom – Ján POVEC

lezci, ktorí museli vykonať množstvo prípravných prác. Za zmienku stojí aj fakt, že v tomto roku sme čakali asi šesť mesiacov, kým hladina toku Dunaja bola najnižšia (asi 4 metre), ale sila prúdu vody je stále rovnaká, čo sťažuje prácu potápača. Ján Povec je aj napriek svojej skromnosti už skúseným borcom v tejto oblasti. Skúsenosti s potápaním začal zbierať iba niekoľko týždňov po získaní oprávnenia, keď sa zúčastnil podrobných prehliadok trvale zatopených mostných objektov vo vodných nádržiach Krpelany, Krompachy a Dedinky. Odtedy to bolo už častokrát. Ako nám prezradil, okrem toho, že táto jeho práca je zaujímavá, je aj veľmi náročná a zodpovedná. – **To, čo robím, nerobím sám, ale s partiou dobrých odborníkov a ešte lepších kamarátov. V našej náplni práce je najmä kontrola oceľových a betónových konštrukcií, ktoré kontrolujeme aj lanovou technikou,** – objasňuje Janko svoju náplň práce.

Medzi železničiarov sa zaradil v roku 1990, hneď po skončení SOU železničného v Košiciach. Štúdium na tejto škole si vybral najmä po vzore otca a starého otca, ktorí tiež patrili k modrej armáde. – **Najprv som pracoval na Mostnom obvo-de Košice. Po 14 rokoch nás preradili do Prešova, kde vznikla Technická ústredná infraštruktúra. A teraz zase patríme**

pod VVÚŽ – Žilina, robím však stále to isté, moja pracovná náplň sa nemení, – vysvetľuje Ján Povec svoje pôsobenie na železnici. Za prácou a povinnosťami partia chlapov z prešovského pracoviska často cestuje aj mimo domova, a to zvyčajne na týždňovky. Ubytovaní nie sú v hoteloch, ale v zrekonštruovaných ubytovacích vagonoch a to nie je žiadny luxus. Ale aj keď to nie je prvá trieda, nesťažujú sa. – **Máme tu svoje pohodlie, zvykli sme si a je to taký náš druhý domov,** – hovorí Janko. Keďže nás zaujíma najviac jeho funkcia potápača, tak vyzvedáme, ako to bolo v začiatkoch jeho potápania.

– **Na potápanie som sa dal najmä preto, že bola príležitosť v práci, i keď netajím to, že som si túžil pobyt pod vodou aj vyskúšať. Potápačský kurz som absolvoval pred vyše dvoma rokmi v Prešove, kde bol mojim inštruktorom Marek Kanaš. Všetko, čo som potreboval na tento kurz, mi poskytol**

Kontrola oceľových a betónových konštrukcií, ktoré kontrolujú naši kolegovia aj lanovou technikou, je ďalšou činnosťou v náplni práce revízorov.

Dobrá spolupráca celého tímu revízorov je dôležitá vo výškach, vo vode, ale aj na zemi...

práve on, či to boli fľaše, alebo neoprén. Potápať sa môžem iba v jeho sprievode. Prístroje, ako foťák, kamera či svetlo, to všetko nám aj naďalej poskytuje Marek. Takto vo dvojici sme hodnotili už niekoľko mostov, a to najmä tie, ktoré majú opory pod vodou. Nie je ich na Slovensku veľa, ale aj tu je revízia veľmi dôležitá. Naposledy to bol DŽM (diaľnično-železničný most) ponad rieku Dunaj v Bratislave, kde sme vykonali diagnostiku piliera DŽM pod vodnou hladinou v tečúcej vode, – rozhovoril sa náš kolega.

Okrem obdivu a istého rešpektu, ktorý voči Jankovi pociťujeme, keď nám o svojej práci pod vodou rozpráva, sme aj patrične pyšní, že v radoch železničiarov máme aj potápača, aj keď iba jedného, ale o to vzácnejšieho.

– **Človek, keď je pod vodou, tak okrem toho, že myslí na povinnosť a pozorne prezerá mosty a ich časti, vidí to, čo väčšina ľudí, kým sa nepotopí, nikdy neuvidí. Je to zaujímavý, niekedy krásny svet, kde sú rôzne podvodné rastliny alebo ryby, ktoré plávajú okolo, a vy ich môžete len tak pohľadiť,** – s pokorou v hlase, ale aj určitou dávkou romantiky povedal na záver nášho zaujímavého rozhovoru jediný železničný potápač Ján Povec.

Dana SCHWARTZOVÁ
Foto: archív Jána POVECA a VVÚŽ

Precestoval takmer celú Európu, no najviac ho očarili Benátky

Predstavy o dovolenke a cestovaní má každý z nás pravdepodobne rozdielne. Kým jedni po hektickom a možno aj stereotypnom roku vyhľadávajú pokoj, slnko, teplé letné pláže a lahodné ničnerobenie, iní radi spoznávajú krajiny, ich históriu či zaujímavosti, ktoré inde nenájdu. A presne taký je aj 57-ročný Ing. Vladimír Miartuš, vedúci referent na RR ÚŽI Zvolen, ktorému do zbierky z európskych ciest chýbajú už len dve krajiny – Španielsko a Portugalsko.

Ing. Vladimír Miartuš rád cestuje a fotografuje. Jeho albumy sú plné nádherných miest Európy.

Cestovateľská vášeň sa u Ing. Miartuša prebudila hneď po skončení vysokej školy. Na začiatku svojich ciest začínal ešte ako bežný turista. Slnko, more, pláže a už spomínané leňošenie patrili neodmysliteľne aj k jeho dovolenke. Neskôr ho ale začali zaujímať aj ľudia, krajina miestne zvyklosti a hlavne skryté zákutia, za ktorými treba veľakrát vyliezť s vyplazeným jazykom až na kopec. – **Rumunsko je nádherná krajina s krásnou, neobyčajnou prírodou. Bol som tam tesne po revolúcii, vládla tam veľká chudoba, no z týchto ciest mám veľmi dobrý dojem a veľa pekných zážitkov,** – rozplýva sa Ing. Miartuš nad krajinou, nad ktorou by iní možno ohňali nosom. Pravda je však taká, že práve solné ložiská vyvierajúce až na povrch zeme a bahenné sopky sú rumunským pokladom. Naopak, tento cestovateľ, ktorý takmer

celý život robí na železnici, prekvapuje dojmom z Izraela, zo zeme odkiaľ viacerí odchádzajú očarení práve atmosférou. – **Aj táto krajina je veľmi zaujímavá, no moje očakávania boli asi väčšie ako dojmy, ktoré som si nakoniec priniesol domov na Slovensko,** – skonštatoval náš cestovateľ. Škandinávia, Belgicko, Holandsko, Luxembursko, Veľká Británia, Francúzsko, Rusko, Grécko, Taliansko. Zaujímavé, ale zároveň aj veľmi rozdielne krajiny, v ktorých by si cestovateľ ako Vladimír Miartuš určite našiel neobyčajné miesto, ktoré by teraz mohol hodnotiť ako svoju srdcovku. On však trochu prekvapuje, predstavte si, jemu učarovali Benátky. Áno, tie Benátky, o ktorých viacerí hovoria ako o zapáchajúcom kanáli alebo meste, ktoré okrem karnevalu vlastne ani nič iné nemá. – **Mal som obdobie, keď som do Benátok chodil**

každý rok. Myslím, že to bolo 5 rokov za sebou. A kým na iné cesty som chodil vždy s partiou, do mesta na vode som chodil sám. Tie neobyčajné uličky, staré zničené domy a neobyčajný pocit z mesta, ktorý som mal, ten mi zostal doteraz, – sumarizuje pozitívne stránky Benátok Ing. Miartuš, ktorý okrem iného vyzdvihol aj neuveriteľnú bezpečnosť mesta. Väčšinu svojich ciest absolvuje náš kolega železnicou. Poslednú tohtoročnú cestu absolvoval v septembri, keď bol aj s členmi z klubu železničných cestovateľov v Maďarsku a spolu išli po stopách uhorských kráľov.

Ak by ste sa k nim chceli niekedy pridať, bližšie informácie získate na telefónnom čísle 045/532 12 66 alebo 045/530 32 51.

Ivana KAPRÁLIKOVÁ

foto: autorka a archív Vladimíra Miartuša

V Anglicku, pred domom Williama Shakespeara.

Vladimír v Rumunsku, pred domom pustovníka zo 16. storočia.

Želania kolegíň zo ŽSR napísané na kúsok papiera vložil Vladimír Miartuš presne sem, do steny múru nárekov v Izraeli.

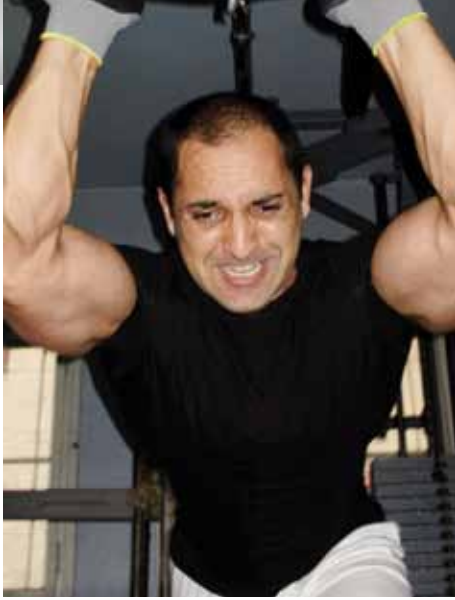
Aj takéto malebné môžu byť obľúbené Benátky.

Drevené sochy v Benátkach na pláži.

Takmer neuveriteľné. Železnica vedie tunelom až takmer na vrchol hory Eiger vo Švajčiarsku.

Kulturistika si vyžaduje poriadne sebazaprenie.

Igor v posilňovni pri pravidelnom cvičení.

Takto Igora Vlačuha poznajú kolegovia z práce. Ako kontrolóra trate s pracoviskom v Hronskej Dúbrave. My sme ho nafotili pri meraní geometrickej polohy koľajnicových pásov.

Igor v práci kontroluje trať a vo voľnom čase dvíha činky

Čakajú nás chvíle pohody a pokoja. Každý využije nasledujúce vianočné dni po svojom. Mnohí z nás asi úplne „vypneme“ a oddáme sa oddychu. Niektorí zase zrelaxujú pri vychádzkach do prírody, iní pri sledovaní televízie či čítaní kníh. A pritom sa nezapomínajme ani dobre najesť. A po sviatkoch zrazu zistíme, že...tie kilá nám akosi vybehli hore.

Problémy s nadváhou rieši tiež každý individuálne. My vám dnes predstavíme človeka, ktorý si zo dňa na deň rázne povedal – a ide sa chudnúť! – **No, asi tak nejako to začalo**, – spomína na nedávnu minulosť Igor Vlačuha, kontrolór trate zo SMS AO Žiar nad Hronom, s pracoviskom v Hronskej Dúbrave, kde sme ho navštívili. – **Dlho som bol so svojou váhou spokojný, až raz prišiel deň, keď som si uvedomil, že zrazu mám problémy pri obúvaní, že sa mi ťažšie dýcha, že aj tá chôdza už nie je taká, aká bývala. Pohľad na váhu, ručička ktorej sa zastavila na 105 kilogramoch, ma dorazil. Pri mojej výške 170cm a veku, no čosi hrozné**, – hovorí Igor. A tak začal hľadať možnosti, ako schudnúť. Vyskúšal viacero odporúčaní, no ani diéty, ani klasické športovanie nepomáhali. A tak sa rozhodol pre kultu-

ristiku. Šport, ktorý vyžaduje veľa úsilia a telesného vypätia, no pri správnom cvičení sa dostaví aj výsledok. – **Začiatky boli zaujímavé. Najprv som si musel uvedomiť, že nadváha nepôjde dole sama od seba, ale musím čosi pre to urobiť. A tak som začal najprv bicyklovať a neskôr som k tomu pripojil i posilňovňu. Nakoniec som ostal pri činkách. Akoby som sa vrátil do čias, keď som mal osemnásť a venoval sa športovej kulturistike. Priznávam, začiatky boli ťažké, boli i skryté myšlienky, že sa na to vykašlem. Dnes na to spomínam s úsmevom. Som rád, že som vydržal a výsledok sa nebadane, ale predsa dostavil. Keď som sa rozhodoval, akej kulturistike sa venovať, voľba padla na naturálnu. Možno i preto, že vlastne i jej názov hovorí, že symbolizuje čistotu športu**, – hovorí o svojej

záľube Igor. Húževnatosť a disciplína ho privedli k tomu, že začal aj súťažiť. Po nemesných začiatkoch sa vo svojej kategórii vypracoval na jedného z najlepších naturálnych kulturistov na Slovensku, no dobre známy je i v Česku. V tohtoročnej jarnej sezóne stihol vyhrať pohárovú súťaž Victoria natural cup vo Veľkom Grobe, obsadil druhé miesto na Medzinárodných majstrovstvách ČR a tretie miesto na Medzinárodných majstrovstvách SR, odkiaľ sa nominoval do reprezentatívneho výberu. A hneď aj na Majstrovstvách Európy v naturálnej kulturistike, ktoré sa konali v Marseille vo Francúzku. – **Nováčikovská daň si vyžiadala svoje, ale i deviate miesto v mojej hmotnostnej kategórii nebol zlý začiatok**, – hodnotí Igor Vlačuha.

Kulturistika je náročný šport, nielen finančne, pretože každú účasť na súťaži si hradí zo svojho, ale jej náročnosť spočíva aj v pocite zodpovednosti. – **Niekoľkokrát som to už chcel celé nechať, ale nedá mi to. Nielenže sa cítim lepšie po zdravotnej stránke, je to zároveň aj určitá skúška vytrvalosti a previerka mojich schopností**, – hovorí a na záver dodáva: – **Kulturistiku by som odporúčal každému, kto chce robiť niečo so svojou postavou. Stačí pohľad na mňa, ešte prednedávnom 105 kilogramov a dnes je to už naozaj iné. V priemere som sa zbavil asi 35 kilogramov, takže súťažím vo váhovej kategórii do 70 kilogramov. A to už je podstatný rozdiel. Skúste, neoľutujete.**

Vladimír SALZER

Foto: autor, archív Igora VLAČUHA

← Fotografia z francúzskeho Marseille, kde sa konali Majstrovstvá Európy v naturálnej kulturistike, na ktorých Igor skončil na deviatom mieste.

← Igor Vlačuha [vpravo] spolu so svojim trénerom, manažérom a „realizačným tímom“ v jednej osobe Martinom Kaššom, majstrom z SMÚ ŽTS TŇO Zvolen.

Blahoželáme

Krásne životné jubileum, 40 rokov, oslávil v minulých dňoch náš kolega a priateľ

Ing. Peter OROL, ktorý na železnici pracuje od roku 1989, v súčasnosti ako vodič na OR Košice.

Veľa pohody, šťastné náhody, žiadne nehody, významné dohody, úžasnú príhodu, duchovné hody, partnerské zhody a ďalšie výhody! A že Ťa všetci stále radi máme, tento veršík Ťi na štyridsiatu posielame. Kolegovia z OR Košice, priatelia a kamaráti

Krásne životné jubileum, 60 rokov, oslávil náš kolega, dlhoročný pracovník zabezpečovacej a oznamovacej techniky

Rudolf PETRUŠEK.

Touto cestou Ťi k narodeninám prajeme, ako to už zvykom býva, aby sa Ťi sprnilo, čo Tvoje srdce skrýva. Veľa ďalších rokov, veľa šťastných krokov, veľa dobrých vecí, želáme Ťi všetci. Veľa zdravia, šťastia, lásky, žiadne starosti a žiadne vrásky. Radost z vnútra, z rodiny, krásne narodeniny. Kolegovia, spolupracovníci z AO Trenčín

Krásne životné jubileum, 50 rokov, oslávila 30. novembra zamestnankyňa SMÚ OZT Košice - Juh

Daniela JUSKOVÁ.

Pri tejto príležitosti jej želáme veľa zdravia, šťastia, pohodu v práci aj v rodinnom kruhu. Kolektív spolupracovníkov SMÚ OZT Košice - Juh a ZV OZŽ pri OZT Košice a priatelia

Posledný decembrový deň bude aj dňom rozlúčky s pracoviskom pre nášho zamestnanca, zámočníka koľajových konštrukcií

Jozefa MACEKA,

ktorý osláví 6. januára budúceho roku 62 rokov, čím odchádza do starobného dôchodku. Aj touto cestou mu chceme poďakovať za vykonanú prácu. Kolektív SMÚ ZTS TO Bratislava

Krásne životné jubileum, 50 rokov, oslávil 13. decembra náš kolega

Jaroslav LISÝ.

Na stole päťdesiat červených ruží, nech Ťi zdravičko naďalej slúži Zdvihnime poháre, pozrime ku dnu, zvlhčíme hrdlá skôr, než oči zvlhnú. Všetko najlepšie k Tvojmu sviatku, veľa zdravia, šťastia pohody a spokojnosti do ďalších rokov.

Kolektív SMÚ SZ Vrútky, SMÚ ET Liptovský Mikuláš, SMS ET Liptovský Mikuláš, SMS SZ Žilina

Krásne životné jubileum, 60 rokov, oslávil 8. decembra náš spolupracovník

Jozef CETÓ.

Pri tejto príležitosti mu srdečne blahoželáme a prajeme pevné zdravie, šťastie, lásku, veľa optimizmu a elánu do ďalších rokov života. Kolektív zamestnancov AO Trebišov, odvetvie EE

Po 44 rokoch nepretržitej služby v radoch železníc v odvetví OZT po dosiahnutí 62 rokov odchádza 17. decembra na zaslúžilý dôchodok náš kolega, koordinátor SMS KT, Michalany

Štefan PERHÁČ.

Pri tejto príležitosti mu chceme úprimne poďakovať za jeho dlhoročnú obetavú prácu na železnici v odvetví OZT a do ďalšieho života mu želáme hlavne veľa zdravia, šťastia, lásky, rodinnej pohody a životného optimizmu.

Kolektív spolupracovníkov SMS a SMÚ KT Michalany, všetci kolegovia a priatelia z AO odvetvie OZT Trebišov a ZV OZŽ Trebišov

V decembri oslavuje svoje krásne životné jubileum, 50 rokov, majster MDS Trebišov

Marián FIRKAL.

Milý Marián, všetko len to najlepšie, čo život Ťi môže dať, chceme Ťi k Tvojmu sviatku zaželať. Vykrôč teda na ďalšiu žitú píť, život aj v zrelosti môže mať sladkú chuť. Čože je to päťdesiatka, aká je to výšina? Z nej sa len kus kraja vidí, výstup iba začína. Prijmi od nás čo najsrdečnejšiu gratuláciu a pranie bohatého zdravia, lásky, pohody a vždy dobrej náladu.

Spolupracovníci MDS Trebišov a ZV OZŽ pri SZTS Trebišov

V decembri osláví krásne životné jubileum naša kolegyňa, verná pracovisku MDS Trebišov, kamarátka

a predsedníčka ZV OZŽ pri SpZTS

Vierka KACINOVÁ.

Vierka, dnes krásny sviatok máš, 50 rokov v živote spoznávaš. Život Ťi dal, čo poslal dať Ťi mal, niekto Ťa potešil, niekto oklamal. No pred Ťebou je života plná píť, na ktorej Ťi prajeme - šťastná buď. A že Ťa všetci stále radi máme, tento veršík Ťi zo srdca posielame.

Kolektív spolupracovníkov odvetvia ZTS, ZV OZŽ pri SZTS Trebišov, kamaráti a priatelia

Krásne životné jubileum, 62 rokov, oslávil 16. decembra a zároveň po 43 rokoch práce v ZSR odchádza do dôchodku náš kolega, priateľ a vzor, vedúci prevádzky,

Jozef KREMPASKÝ.

K jubileu mu gratulujeme a za jeho kvalitnú a odbornú prácu, obetavosť, ľudskosť a ochotu pomáhať mu vyslovujeme veľké ĎAKUJEME. Do ďalšieho života mu želáme veľa zdravia, pohody a príjemne strávených chvíľ v kruhu rodiny.

Kolektív SMÚ Údržba budov Poprad

Posledným tohtoročným silvestrovským dňom končí svoju železničiariku púť po viac ako tridsiatich odpracovaných rokoch odchodom do starobného dôchodku dozorca výhybiek

František KOVÁČ.

Hore Stopcom mašina píska a odfukuje, to nášho Ferka na dôchodku pozdravuje. Na jeho ďalšej živote piti mu všetko najlepšie želajú prednosta ZST Kozárovce a všetci spolupracovníci.

Do predčasného dôchodku odchádzajú koncom decembra naši kolegovia, správca železničnej infraštruktúry AO Nové Zámky

Imrich BÖRIK,

ktorý na železnici odpracoval nepretržite 42 rokov a aj inžinier železničnej dopravy

František GRÓF,

ktorý na železnici odpracoval nepretržite 41 rokov. Pri tejto príležitosti im za dlhoročnú prácu srdečne ďakujeme a do ďalších rokov na zaslúženom odpočinku prajeme pevné zdravie, veľa krásnych dní, plných pohody a životného optimizmu.

Kolektív AO Nové Zámky

Významné životné jubileum oslávil náš kolega a priateľ

Ing. Ivan TYUCH.

Na železnicu nastúpil v roku 1980 ako výpravca, od roku 1987 vykonával funkciu inšpektora pre školenie - preprava na IVP - až do roku 1996, odkedy bol prednostom stanice - záloha OR. Od roku 1997 nepretržite pracuje ako námestník prednostu pre krízové riadenie a civilnú ochranu v železničnej stanici Prievidza. Pri tejto príležitosti mu srdečne blahoželáme a prajeme všetko najlepšie do ďalších rokov.

Kolektív ZST Prievidza

Rozlúčka

S veľkým zármutkom sme prijali správu o náhlom tragickom odchode nášho kolegu

Ladislava SOKOLA,

ktorý nás pri výkone svojho povolania opustil 1. decembra vo veku 48 rokov. Na železničnú stanicu v Košiciach nastúpil 24. apríla 1995 a pracoval na nej vo funkcii vedúceho posunu.

Dottko srdce šlachetné, keď najviac chcelo sa mu žiť, nezostalo mu však veľa času posledné zbohom nám dať a s nami sa rozlúčiť. Jeho rodina a my, kolegovia, sme stratili snaživého, zo života sa radujúceho spolupracovníka, ktorý spíňal naše nádeje. Všetci si uvedomujeme neodvolateľné rozlúčenie spolu s jeho rodinou.

Vedenie ZST Košice a bývalí kolegovia

S hlbokým zármutkom oznamujeme všetkým kolegom, priateľom a známym,

že naša drahá mama, babka a prababka

Mária PECÁROVÁ,

bývalá pracovníčka železničnej stanice Rača, skonala 21. novembra.

Venujte jej tichú spomienku.

Smútiaca rodina

Vo veku 59 rokov nás náhle, bez slova rozlúčky opustil traťový robotník SMÚ TO Trebišov

Eudovít VAŇO.

Odišiel tam, odkiaľ niet návratu. I keď srdce krváca a fyzicky už nie je medzi nami, predsa je stále tu. V našich spomienkach ostane ako dobrý kamarát a skvelý človek.

Lúčia sa spolupracovníci TO Trebišov a ZV OZŽ pri SZTS Trebišov

S hlbokým zármutkom oznamujeme, že 27. novembra tragická udalosť ukončila životnú púť kolegu a kamaráta

Jaroslava HATALU

vo veku 47 rokov. V ZSR pracoval od roku 1989 vo funkcii zámočníka koľajových konštrukcií a tiež vodiča na pracovisku TO Ružomberok. Poznali sme ho ako dobrého človeka, starostlivého otca a manžela, výborného muzikanta a obetavého kamaráta. A takýmto ostane v našich spomienkach navždy. Venujte mu, prosím, spomienku spolu s nami.

Spolupracovníci a kamaráti

železničný
semafor

Mesačník pre zamestnancov Železníc SR. Vydáva Generálne riaditeľstvo Železníc SR • Šéfredaktorka: Ing. Dana SCHWARTZOVÁ (žel. tel. 910/3203, e-mail: schwartzova.dana@zsr.sk) • Adresa redakcie: Košice, 040 01, Štefánikova 60, fax: 055/2293205, email: zsemafor@zsr.sk, http://www.zsr.sk// • Redaktori: aktuálne správy, spoločenské oznamy a inzertná služba: Vladimír SALZER (žel. tel. 910/3204, e-mail: salzer.vladimir@zsr.sk), Ing. Martin BALKOVSKÝ (žel. tel. 910/3202, e-mail: balkovsky.martin@zsr.sk), Bc. Ivana KAPRALIKOVÁ, redakcia Banská Bystrica, Ul. 29. augusta 35 (žel. tel. 939/6491, e-mail: kapralikova.ivana@zsr.sk) • Nevyžiadané rukopisy redakcia nevracia. • Grafická úprava: Roland Torsten Advertising s.r.o., Bratislava, Tlač: Slovenská Grafia a.s., Bratislava • Index č. 49 931, registr. č. BMP-15

Šťastné a veselé vianočné sviatky,
splnené túžby aj želania
a úspešný nový rok praje
redakcia.

